

~~32.~~
~~W. J. ...~~
1912

BEJONG 351

In dank voor
gemeten gastvrijheid
april 1941

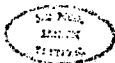
~~Haag~~ *my*

VOORJAAR

IN HET **Z**IEKENHUIS

THEO HAAG

4/304/0

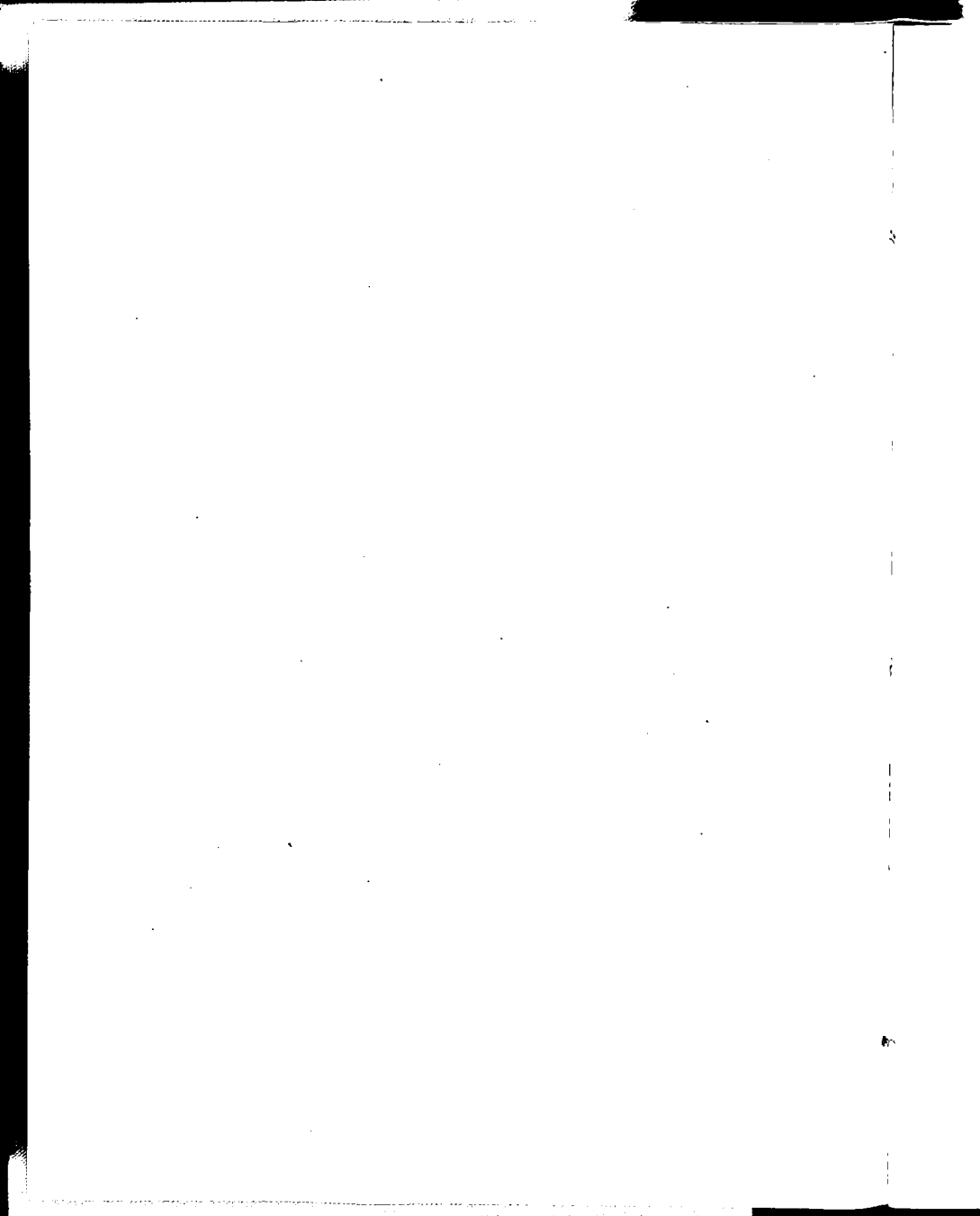
Voor M.

COLOGNE

chez

Pierre Marteau

1942

I

*N*een, broeders, neen

Dit leven is geen

Luid misbaar

Van hotvool maar

't Is de zachte drang

Van merelzang

In populier of elzenhout

Waar menig nestje is gebouwd.

II

De wereld is hier sterk verkleind
Tot een wit kastje aan 't hoofdeind:
Een glas met water, bijna lauw,
Druifhyacinthen, onwaarschijnlijk blauw,
Een oude krant, een ongelezen boek,
Een polshorloge (voor 't bezoek);
't Vooruitzicht van een lange nacht
Van stilte, slaap en kleine wacht.

III

*I*n deze kleine witte maatschappij
Van zieken, pleegzusters en artsenij
Leef ik zo ongedwongen en tevreë;
Ik deel mij aan mijn lotgenoten mee,
En draag mijn aandeel in hun lief en leed
Tot ik des avonds alles weer vergeet:
En ook de pijn duurt hier niet lang,
Dicht bij de eeuwigheid ben ik niet bang.

IV

Daar in het raam, pas op!

Een schimmel met een dwarse kop

Achter de appelbloesemboom

Kijk uit, hij bijt! het is geen droom

Zuster, ik ben verliefd op

Ieder meisje met een schimmelkop

Opzij, maak ruimte, of ik bijt! . .

Ja, dank U zuster, juist op tijd.

De dagen zijn hier voor ons ingedeeld
Volgens een streng systeem, dat nooit verveelt;
Wij zijn zo hulpeloos, ter dood bereid,
Maar vast gelovend in den strijd —
Wanneer de pijn de geest verdooft
Verlichten koele vingers 't klam voorhoofd:
Geen vlucht, geen medelijden wil die band,
Doch het vertrouwen in God's hand.

VI

Bezoekers brengen, met het avondblad,
De stank en onrust van de verre stad;
Zij praten zacht, als vrezen zij
Dood hier te treffen: zo nabij...
Heimlijk bespieden zij de wijzerplaat
En nemen afscheid met veel druk gepraat —
Horloges, spiegels worden weggedaan,
Wij roepen nieuws van bed tot bed en zijn voldaan.

VII

*W*anneer ik even slaap, des nachts,
Bespringt de pijn mij onverwachts
En dreigt bezit te nemen van de geest
Die nimmer lijdend is geweest —
Dan vecht ik stil, of met een lach
(„Tranen zijn altijd zelfbeklag“)
Totdat natuur zich met natuur
Vereffent in dit late uur.

VIII

*M*aar zie! God heeft Zijn prunus overnacht
Versierd met tederwitte bloesempracht!
Ik vraag U, want ik weet het niet,
Of gij die wonderboom wel ziet,
Zo rein, naïef en argeloos van vorm . . .
Een zuster, fors in haar kraakhelder uniform,
Wijst het den man dien zij behoedzaam begeleidt —
Zij glimlacht, en zij weet niet hoe ik hen benijd.

IX

Vroeg gaan weer de gordijnen dicht,
Ik schrijf bij een verduisterd licht
Waardoor slechts mijn papier beschenen wordt:
De nacht is lang, de slaap te kort . . .
Dan herbegint de dag met de natuur,
Een haan kraait in een boerenschuur,
De dageraad kruipt langs het blank servet —
Brood staat gesneden naast het bed.

X

De mens, aan de natuur ontgroeid,
Wordt hier opnieuw door haar geboeid:
Zo in mijn lijf voedt zij gevaar
— Vijand of vriend? — en voedt men haar . .
Een juichkreet stoort mijn ijdele gedroom:
„Kijk toch naar de amandelboom“ —
Mijn God, wat is dit moeilijk leven schoon:
Een rosse gloed omspeelt haar ganse kroon!

XI

Voorzichtig word ik naar een stoel geleid
En door het glas dat ons verbindt en scheidt
Zie ik het verse groen dat alom spruit,
Tulp en forsytia, en knoppen lopen uit;
Vechtende merels paren . . „dwaas“, zeg ik . .
De zuster naast mijn leuning volgt mijn blik:
„De mensen doen veel dwazer“ zegt zij zacht —
En waarom bloos ik als zij naar mij lacht?

XII

*N*u schuif ik zelf tussen het groen,
En weet niet wat het eerst te doen;
Ik lach, maar in mij voel ik toch de pijn
Van weldra weer alleen te zijn . .
De wind rukt aan mijn dikke jas
Haast struikel ik in 't mollig gras,
Een lijster schrikt . . . ik ben zo moe —
En strompel haastig naar het veilig leger toe.

XIII

*W*ij praten al weer verder, maar ik weet
Dat de gemeenschap van het leed
Door mijn herstel voorgoed verbroken is;
Reeds sluit zich dit geheimenis,
Zoals mijn wond, voor 't oog der werkelijkheid,
Reeds dringt in mij het rythme van de tijd;
De ribes bloeit, 'n fabriekssirene fluit —
De stad rolt haar onzichtbare tentakels uit.

XIV

De koffer staat gepakt, ik ben gekleed
Mijn bed ligt voor een ander weer gereed . .
Dag nieuwe vrienden, 't ga U goed!
Dag zuster, dag portier, gegroet!
Ik ga naar huis, ik ben gezond,
'n Geurige sigaret steekt in mijn mond;
Een helle auto voert mij duizelvlug
Naar 't leven in mijn stad terug.

De gang is donker, de salon te vol,
Het welkom klinkt onnodig hol;
De mensen praten luid en snel,
En hebben haast, ik voel mij hier niet wel...
Mijn kamertje, waarnaar ik vlucht,
Is kaal en muffig, slecht gelucht...
Dan voel ik iets tegen mijn natte wang gedrukt:
Violtjes, door mijn zusje in het bos geplukt.

Grijn

ROODE KRUIS ZIEKENHUIS

April-Mei 1942

